

MARCO KNAUFF

VALS SPEL

Vals spel

Copyright © 2021 Marco Knauff

www.marcoknauff.nl

Uitgeverij Pageturner in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Omslagontwerp & vormgeving: Ontwerpstudio Karel & Linda

www.karelenlinda.nl

Spannende boeken

Nur 301

ISBN 978-94-6328-422-6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marco Knauff

Vals spel

DEEL 5 VAN DE SERIE
BUREAU BERMHOVEN

I

De hitte werd Marieke bijna te veel. Ze was blij met de schaduw onder het afdak van een kraampje, waar tientallen porseleinen poppen haar aanstaarden. Naast haar keek Robin verbijsterd naar de vrouw die twintig euro betaalde voor een stenen figuurtje. Ze schuifelden langs de kraam en Robins arm haakte door die van Marieke. Dit was hun vrije dag, tenzij hun aanwezigheid bij een misdrijf werd vereist. Die kans leek klein in de tweede week van de zomervakantie. Door Mariekes zonnebril leek de wereld goudbruin. Half Bermhoven was inmiddels op reis of bezig hun auto's en caravans in te pakken. Op dit deel van de midzomermarkt werd de zon menigeen te machtig en Robin stelde voor om in de richting van de horeca te lopen. Tussen blote armen en benen door, omgeven door geroezemoes, liepen ze in de richting van het grote terras op het plein.

“We kunnen ook naar Dream On,” stelde ze voor. “Dan wandelen we binnendoor, in de schaduw van de steegjes.”

Voordat hij kon antwoorden, klonk de ping van een binnenkomend bericht en ze haalde haar telefoon tevoorschijn. “Kijk eens aan, een bericht van Lydia.”

“Ze wil vast weer een keer afspreken.”

“Ja, dat wordt weer eens tijd.” Marieke las het bericht en zei dat haar beste vriendin Lydia niet kon langskomen, omdat zij vandaag met een collega naar Spanje vertrok. “Ze hoopt dat ik ook vakantie heb en ze vraagt of wij nog wat leuks gaan doen.”

“Schrijf haar maar terug dat we net bezig zijn de lokale cultuur op te snuiven.”

Marieke grinnikte, maakte een overzichtsfoto van de markt en stuurde al lopend een paar regels terug.

Naar Dream On, dat leek Robin een goed voorstel. Nadat ze de dubbele rij met kramen achter zich hadden gelaten, klonk *Black Dog*, de

Led Zeppelin-ringtone van Mariekes telefoon. Ze bleef staan en nam op.

“Dat was ons bureau,” zei ze, nadat ze het gesprek had beëindigd.

“Het kon niet uitblijven.” Robin rolde met zijn ogen. “Wij gaan een keer samen op pad.”

“In Duine is een dode man gevonden in het bejaardentehuis. We moeten er direct heen.”

Ze haastten zich naar Robins auto. Hij gaf gas en ze spoedden zich naar Duine.

De lome hitte trilde boven de akkers toen de kerktoeren boven de bomen verscheen. Afgelopen voorjaar waren ze diverse keren in het dorpje geweest om de moord op Amber Vink op te lossen. Robins routeplanner wees de weg naar bejaardentehuis Het Loofke, dat net buiten het centrum lag. Het tehuis was gevestigd in een nieuwbouwwijk, naast de bibliotheek, aan een schaduwloos pleintje met lege banken, omgeven door lage woningen. Er stonden twee politiebusjes en een politiewagen.

Een agent hield de wacht bij de ingang. Marieke stopte haar zonnebril weg en liep voor Robin uit naar binnen, waar ze bij de receptie werden opgevangen door de verhit uitziende gastvrouw Madeleine, een dame van in de vijftig met een half brilletje. Ze vertelde dat het om de zesenzestigjarige Tinie Raaimakers ging. Hij zou hier komen wonen. Zijn kamer was al bijna ingericht, begin volgende week zou hij zijn intrek nemen.

De gastvrouw kon moeilijk geloven dat Tinie niet meer leefde. Ze wees naar buiten. “Waarom is hier zo veel politie?” Ze knikte naar agenten die bij de eetzaal bewoners ondervroegen.

Marieke legde uit dat ze wilden weten hoe meneer Raaimakers om het leven was gekomen.

“Hij is gevallen. Tenminste, dat hoorde ik.” Madeleine beet op haar onderlip en zette haar brilletje recht op haar neus. “Is het niet overdreven, al die politie?”

“Kunt u ons de kamer wijzen?” vroeg Robin.

Met zichtbare tegenzin ging Madeleine de rechercheurs voor,

de lift in naar de tweede verdieping. “Hij is een nette man, die meneer Raaimakers. Ik heb hem al een paar keer gesproken. Zijn kleindochter zou hem vanmiddag helpen met het inrichten van zijn kamer.”

Op de gang werden ze aangeklampt door zorgregisseur Mandy van Venendaal, een struise vrouw met kort haar en een kordate uitstraling. Ze had al heel wat meegemaakt, maar de aanblik van de dode nieuwe bewoner had haar misselijk gemaakt. Gastvrouw Madeleine leidde de rechercheurs door de koele donkere gang, langs gebreide kunstwerken aan de muur en een plastic plant op een tafeltje, naar Tinies kamer.

De deur zat dicht en toen Marieke als eerste naar binnen stapte, liep politiearts Dieter Pluim haar tegemoet. Zijn kale schedel glansde van het zweet en de eeuwige sigaret stak achter zijn oor. Hij wenkte hen de kamer in.

Tinie lag op zijn zij tussen het onopgemaakte bed en de salontafel in. Hij was een tengere man met een smal gezicht en warrig grijs haar. Zijn hoofd lag een halve meter van de scherpe tafelhoek. Bloed kleefde aan het lichte hout en onder zijn hoofd lag een plasje opgedroogd bloed.

Marieke deed een stap naar achteren omdat collega's van de forensische dienst bezig waren Tinie te fotograferen.

“De overledene is met zijn hoofd precies op die hoekpunt gevallen,” was Dieters voorlopige conclusie. Gezien de hoeveelheid bloed kon de arts nog niet zeggen of het om één of twee wonden ging.

Marieke vroeg naar het tijdstip van overlijden.

“De lijkstijfheid is nog niet ingetreden en als ik het bloed zie, schat ik iets minder dan een uur geleden.” De schattingen van Dieter Pluim waren gewoonlijk zeer nauwkeurig.

Marieke keek op haar horloge. Het was nu tien voor twee, dus waarschijnlijk was meneer Raaimakers tussen kwart voor één en één uur overleden.

Zonder de fotografen te storen ging Marieke op haar hurken zitten om de dode te bekijken. Zijn voeten lagen net onder het voeteneinde van het bed. Wat was hier gebeurd? Was hij onwel geworden en met zijn

achterhoofd op die tafel geklapt? Dat zou een ongelukkig toeval zijn.

“Het slachtoffer stond met zijn rug naar het raam,” zei Robin. “Hij is achterovergevallen.” Hij wees in de richting van de deur. “Tinie moet daar hebben gestaan.”

Dieter Pluim nam de overledene nog eens goed op, pakte zijn koffertje en verliet de kamer.

Marieke kwam overeind en keek aandachtig om zich heen. Ze rook de opknapbeurt van deze ruimte: witsel, verf en een weeïge lijmlucht. Tinie zou een ruime kamer gaan bewonen, met ramen die uitzicht boden op een lege hoek van het pleintje en de twee verdiepingen tellende huizen ertegenover. Er hing nog niets voor de ramen, die wel een zeembeurt konden gebruiken. Had iemand aan de overkant iets gezien? Ze gluurde naar de ramen van de woningen en kon geen beweging ontdekken.

Tegen de korte muur stond een vintage kast met een paar onuitgepakte kartonnen dozen. ‘Foto’s’ stond in een vrouwelijk handschrift op de grootste doos geschreven. Op een tafeltje stonden twee planten. Mariekes aandacht werd getrokken door grote scheepsmodellen aan de andere korte muur. Het waren drie oorlogsschepen van ruim anderhalve meter lang, in drie ruime vitrines boven elkaar. De onderste reikte tot haar knieën, de middelste tot haar navel en de bovenste was op ooghoogte. Zo te zien waren de schepen gemaakt van hout en metaal. Het moest een tijdrovende klus zijn geweest om deze boten te bouwen en te beschilderen. Waarschijnlijk waren ze Tinies kostbaarste bezit geweest. Het zou Marieke niet verwonderen wanneer deze schepen als eerste naar Het Loofke waren overgebracht. Er lag geen laagje stof op de bovenste vitrine.

“De Bismarck, de HMS Hood en de HMS Prince of Wales,” las Robin de naamplaatjes op de standaard waarop elke boot rustte. Hij wist dat het beroemde schepen waren uit de Tweede Wereldoorlog. Zijn vader had interesse in schepen uit die tijd en die namen waren hem bijgebleven.

Marieke vond dat de boten op elkaar leken, voor haar waren het grijze massa’s met veel kanonnen. Ze bestudeerde details, zoals de minutieus

geschilderde relingen en de voornamelijk donker geklede zeelieden, die naast de kanonnen op dwergen leken. Ze concludeerde dat Tinie Raaimakers een geduldig mens was geweest.

“Moet je die fijne bedrading op de Bismarck zien,” zei Robin bewonderend, zijn blik op het bovenste schip gericht. “Wat een werk is dat geweest.”

Hij keek nog eens om zich heen en merkte op dat de badkamer nog niet was ingericht en dat daar verlichting ontbrak. De televisie in de andere hoek leek daarentegen wel gebruiksklaar. Een agent meldde dat de telefoon van Tinie op tafel had gelegen en was veiliggesteld.

Marieke wierp nog een blik door de kamer, waarna ze met Robin op zoek ging naar Mandy. De zorgregisseur zat in haar kantoortje tegenover de lift. Een roodstaartpapegaai in een ruime kooi begroette de rechercheurs luidruchtig toen ze binnenkwamen. Mandy legde net de telefoon neer, maakte een uitnodigend gebaar en ze namen plaats. De zorgregisseur slikte voortdurend en vroeg of ze al iets wisten.

“We onderzoeken altijd een sterfgeval waarvan de doodsoorzaak onduidelijk is,” legde Marieke uit.

Mandy had een dergelijke politie-inval niet eerder meegemaakt. Ze vond het een vreselijke situatie, die onwerkelijk aanvoelde. “Prachtig weer, hoogzomer, iedereen gaat met vakantie en dan gebeurt dit.”

Ze kon niet zo veel over de dode vertellen. “Ik heb meneer Raaimakers alleen uitgebreid gesproken tijdens de intake.” Ze draaide het computerscherm naar zich toe. “Hij is zesenzestig en afkomstig uit Woerkom.” Ze las nog wat gegevens van het scherm, hij was acht jaar geleden gescheiden, had een dochter en twee kleindochters.

“Voerde hij dat intakegesprek in zijn eentje?” vroeg Marieke.

“Ja, dat verwonderde mij ook, al maakte hij geen hulpeloze indruk.”

Robin wilde weten waarom Tinie hierheen verhuisde. “Woerkom ligt nogal uit de buurt.”

“Meneer Raaimakers beweerde dat de wachtlijsten in zijn woonplaats te lang waren. Dat klopt wel, maar aan de andere kant is hij niet echt

oud, dus een paar maanden wachten...”

Ze herinnerde zich dat Tinie meer rust wilde, hier kon hij onbekommerd genieten van zijn oude dag. “Zoiets zei hij.” Mandy mompelde dat Duine bekendstond om zijn rust en mooie omgeving. Vorig najaar was er een invasie geweest van vogelaars, en steeds meer dagjesmensen en wielrenners maakten regelmatig een omweg om van de landelijke rust in het plaatsje te genieten. Toch was het nog altijd een slaperig dorpje.

“Raaimakers was geen prater, ik moest het verhaal eruit trekken,” zei Mandy. “Hij leek voortdurend in gedachten. Maar onaardig vond ik hem niet, ik heb zelf gezien dat hij al in gesprek raakte met een paar bewoners.”

Robin informeerde naar de reden van Tinies opname.

“Hij had last van zijn doorbloeding, lopen ging steeds moeilijker. Daarom wilde hij kleiner en gelijkvloers wonen.” Mandy had het gevoel dat Tinies medische klachten wel meevielen, al kon hij een gezondheidsverklaring van de vervanger van zijn huisarts overleggen. “Is hij onwel geworden?”

“Sectie zal de doodsoorzaak moeten uitwijzen,” legde Marieke uit. “Heeft u hem vandaag nog gezien?”

“Ja, in de gang en toen zag hij er nog levendig uit.” Mandy werd steeds roder. In Het Loofke had ze het altijd druk en ze was gewend om onder stress te werken. Afgelopen dagen was het iets rustiger omdat een aantal bewoners een paar dagen weg was en er vanwege de vakantie minder bezoekers kwamen. “Ik loop al een tijdje mee, maar zo’n merkwaardig sterfgeval heb ik nog nooit meegemaakt,” zei ze hees. “Het was toch een ongeluk?”

“Dat gaan we uitzoeken.”

“Niemand heeft hem horen schreeuwen,” zei de zorgregisseur. “Dat is toch gek?” Ze schudde haar hoofd. “Dit moet een stom ongeluk zijn. Of denken jullie dat hij ruzie heeft gemaakt, of dat hij is overlopen door een indringer?”

“Nogmaals, het is onze taak om erachter te komen hoe meneer is

overleden,” zei Marieke.

Mandy streek over haar voorhoofd. “Er hangt een camera bij de ingang. Jullie vragen vast die beelden op. Ja, ik kijk ook politieseries.”

Robin glimlachte. “Die beelden zullen we zeker bekijken.”

Mandy schonk een glas water voor zichzelf in en dronk het in één teug leeg. “Wat een dag,” zei ze, waarna een hoestbui volgde.

Even later ontmoetten de rechercheurs Noor Meijer, de stevig gebouwde stagiaire met het ronde gezicht, die Tinie had gevonden. Ze was nog steeds van slag. Omdat Tinies kamerdeur op een kier stond had Noor naar binnen gegluurd. Toen ze de onderkant van een paar schoenen zag, sloeg de paniek toe. Deze nieuwe bewoner was blijkbaar onwel geworden. Noor dacht aan een hartaanval of een hersenbloeding. Ze stak haar hoofd om de hoek, zag het bloed bij Tinies hoofd en riep om hulp.

“Als hij nog had geleefd, had ik gevraagd of ik hem mee kon nemen naar de Bretelmannetjes,” zei ze.

Marieke fronste. “Wie?”

“O, die twee oude mannetjes met hun witte overhemden en rode bretels. Ze treden hier regelmatig met een keyboard en een gitaar op en dan zingen ze ouderwetse liedjes. Volgens mij heeft Madeleine een foto van hen gemaakt.” Ze waren hun instrumenten aan het stemmen toen Tinie werd gevonden. “Ze hoorden natuurlijk al gauw wat er aan de hand was. Ik heb ze nog nooit zo snel zien inpakken.”

“Die zijn dus al verdwenen,” zei Marieke.

Noor knikte en staarde door een zijraam naar buiten. “Ja, en ik weet niet of we ze voorlopig terugzien.”

Een medewerkster kwam langs met een dienblad waarop ijsjes lagen. “Jij kunt wel wat extra’s gebruiken, Noor,” zei de vrouw op meelevende toon. De stagiaire griste een ijsje van het blad, Marieke en Robin bedankten. “Jullie collega’s ondervragen de mensen in de eetzaal,” zei de medewerkster. “Neem van mij aan dat iedereen er kapot van is.”

Mandy liep de gang in en ontfermde zich over Noor. De andere medewerkster ging verder met haar rondje om verkoeling te brengen

bij andere bewoners die nog door het gebouw liepen. Vanuit de zijgang kwam een huilende vrouw in een zomerjurk en met een kastanjebruine kleurspoeling hen tegemoet. “Is het waar?” riep ze. “Is Tinie echt dood?”

Ze klampte Marieke aan en vroeg om bevestiging. “U bent?” wilde Marieke eerst weten.

De emotionele vrouw heette Natascha Dekker. Ze woonde tegenover Het Loofke en kwam hier vaak om een praatje te maken met de mensen. Marieke schatte haar achter in de vijftig, een vrouw met iets te veel make-up, een onnatuurlijke gebruide huidskleur en een bril met een felblauw montuur.

De politiemacht voor de ingang van het bejaardentehuis had direct Natascha's aandacht getrokken. Van Madeleine had ze gehoord wat er was gebeurd.

“Ga weg, jij!” klonk een heldere stem achter hen en een kleine, kromlopende vrouw met grijs haar, felle blauwe ogen en een spitse neus wees dreigend naar Natascha. Ze richtte zich tot de rechercheurs en zei dat Natascha vooral uit was op Tinies geld. “Zoals je dat ook was bij die lieve meneer Benthuyzen, die helaas afgelopen voorjaar is overleden.”

“Ga weg, Nelig, je ziet weer spoken,” beet Natascha haar toe.

“O ja? Geef toe dat je er beter van bent geworden. Ik heb gehoord dat je in zijn testament was opgenomen omdat je zogenaamd zo goed met hem kon praten en altijd voor hem klaarstond.”

De bejaarde boog zich verder naar Natascha, alsof ze haar wilde opeten. “Hij was niet de eerste, je komt hier alleen uit eigenbelang, om mensen uit te zoeken die wat geld achter de hand hebben. Je hoopt dan dat ze jou wat nalaten. Was je daar bij Tinie ook al mee bezig?” Woedend keek Nelig de rechercheurs aan. “Deze vrouw is een geldvampier. Ze hoort hier niet.”

“Ach, vervelend mens, ga lekker met die andere nietsnutten roddelen,” counterde Natascha en ze imiteerde met duim en wijsvinger een snel bewegende snavel. “Kletsen, kletsen, kletsen, dat doen jullie met elkaar. Kakeltantes!”

“Dames, dames, er is zojuist iemand overleden,” probeerde Robin de

zaak te sussen.

“Ja, en zij heeft al op Tinie ingesproken, zodat ze hoopt dat hij haar wat zal nalaten,” zei de bejaarde giftig.

Natascha griste de bril van haar neus om in haar ogen te wrijven. “Nelie, wat ben jij gemeen,” fluisterde ze, voordat ze langs hen heen liep. Marieke hoorde dat Mandy haar opving.

“Die vrouw spoort niet,” was Nelies commentaar, voordat ze in de richting van de lift schuifelde.

“Nooit een saai moment in het bejaardentehuis,” fluisterde Robin.

Mandy kwam hen tegemoet en keek achterom of Natascha haar had gevolgd. “Ik hoorde de woordenwisseling tussen haar en Nelie.”

“Wat klopt er van die roddels?” vroeg Marieke.

Mandy keek bedenkelijk. “Ik geloof best dat Natascha graag medemensen helpt,” verzuchtte ze, terwijl ze de hulpvaardige dame op de achtergrond hoorden huilen. Mandy gaf toe dat Natascha vermogende bewoners opzocht waarvoor ze bovengemiddelde belangstelling toonde. Ze had een extra zintuig om zulke bewoners eruit te pikken. Dan ging ze drie, vier keer per week langs bij die bejaarden om een praatje te maken, en ze liep met hen naar de winkels of naar het parkje. Van meneer Benthuisen had ze inderdaad geld geërfd en de hoogte van dit bedrag was voer voor wilde speculaties. Van eerdere bewoners die door haar waren bezocht, wist Mandy niet of Natascha’s menslievendheid haar geld had opgeleverd. “Wacht eens, er was een zoon die nogal ageerde tegen haar bemoeienis,” herinnerde ze zich. “Er werd beweerd dat die man net op tijd wist te voorkomen dat Natascha er met het geld vandoor ging. Maar of dat echt zo is? Bij sommige bewoners is Natascha juist wel gezien.”

“Ze klinkt behoorlijk overstuur,” zei Robin.

“Zeker voor een vrouw die Tinie nauwelijks kende,” zei Marieke.

Dat vond Mandy ook wel vreemd. “Nou ja, Natascha kan nogal dramatisch doen.”

Het gezicht van Madeleine verscheen om de hoek. Ze zag er nog verhitser uit dan zojuist en hield haar bril in haar hand. “Mag ik even

storen? Mevrouw Verbeek is weer terecht,” zei ze.

Mandy sloeg haar ogen ten hemel. “Was ze er dan weer vandoor?”

“Ze is nogal over haar toeren. Misschien kun je haar beter zelf even spreken.”

Mandy zei dat ze er zo aankwam.

“Het is best dringend,” drong de gastvrouw aan. “Ik weet niet wat er is gebeurd, ze heeft iets traumatisch meegemaakt.” Mandy zei dat mevrouw Verbeek, kort voordat Tinie dood werd gevonden, blijkbaar naar buiten was geglipt.

Madeleine werd geroepen en verdween.

“Wie is die mevrouw Verbeek?” vroeg Marieke aan Mandy.

“Lidy Verbeek is onze lastigste bewoonster, een bijzonder geval. Het is hoog tijd dat ze wordt opgenomen in een verpleeghuis.” Mandy vertelde dat de negenenzeventigjarige vrouw aan dementie leed. “Ze is een aardige dame die door haar ziekte steeds meer onhandelbaar wordt.” Het Loofke was een open instelling en daarin zat het probleem bij mevrouw Verbeek. Gezien haar dementie was het niet langer verantwoord haar vrij te laten rondlopen. Mandy legde uit dat zich diverse situaties hadden voorgedaan waarbij de bejaarde in de problemen was gekomen. Zo bleek ze niet meer in staat te pinnen bij de supermarkt en had ze te weinig contant geld bij zich om af te rekenen. Onlangs ging ze met een dame op stap die net zo warrig was als zij, en twee medewerkers van Het Loofke hadden de bejaarden per fiets achterhaald, voordat er ongelukken zouden gebeuren.

“Reageert mevrouw af en toe agressief?” vroeg Robin.

Mandy dacht even na.

“U vertelde zelf net dat ze steeds lastiger wordt,” zei Marieke.

“Op sommige momenten kan ze onverwachts uit haar slof schieten,” gaf Mandy toe.

“Verbaal of fysiek?” wilde Marieke weten.

“Allebei. Het is goed om te weten dat we haar in de zogeheten huiskamer houden totdat er plek is in het verpleeghuis.” Mandy verontschuldigde zich dat mevrouw er tussenuit was geglipt. “We zagen er net op toe

dat iedereen voldoende drinken kreeg, daar maakte mevrouw Verbeek handig misbruik van. Ze is dan wel dement, maar weet precies wanneer ze ervandoor kan gaan.”

Zo te horen zorgde mevrouw voor de nodige stress bij medebewoners en personeel.

“Nu ze terug is, zullen we ervoor zorgen dat ze niet opnieuw kan ontsnappen,” zei de zorgregisseur. De dochter van mevrouw Verbeek zou al weken geleden voor een gps-horloge zorgen.

“We willen deze teruggehaalde dame toch graag spreken,” zei Marieke. “Zodra ze is bijgekomen van alle consternatie.”

Mandy’s ogen werden groot. “U denkt toch niet dat... nee, daar geloof ik niets van.” Ze ratelde over de ontoerekeningsvatbaarheid van de oude bewoonster.

“We willen gewoon weten of ze iets heeft gezien of gehoord,” stelde Marieke haar gerust. “Na wat u net vertelde zou dat toch kunnen?”

“Als ze maar niet wordt verdacht,” fluisterde Mandy en haar gezicht betrok.

Opnieuw werd de zorgregisseur geroepen.

“We houden contact,” zei Robin en ze liepen de gang uit. Medewerksters met ijsjes op een dienblad stapten net de lift in.

Terwijl een paar geüniformeerde collega’s in de eetzaal bezig waren bewoners te ondervragen, kwam een hysterische jonge vrouw het bejaardentehuis binnen. “Opa!” schreeuwde ze. Madeleine ving haar op. De jongedame wurmde zich langs haar, tot Mandy opdook, zich breed maakte en haar de weg versperde.

“Het is beter dat je je opa niet ziet, Kiki.”

Tinies kleindochter was een lange, slanke vrouw. Marieke schatte haar een jaar of negentien. Ze droeg instappers, een korte broek en een zwart topje, waardoor haar decolleté nogal opviel. Haar lange donkere haren dansten op en neer terwijl ze verwoede pogingen deed langs Mandy te komen.

Marieke en Robin hielpen de zorgregisseur om de opgewonden Kiki

te kalmeren. Madeleine liep naar hen toe en verontschuldigde zich voor de overlast. “Kiki belde me om te vragen of haar opa soms in slaap was gevallen,” zei ze tussen Kiki’s geschreeuw door. “Ze kreeg namelijk geen contact meer met hem. Ik heb haar verteld dat er iets vreselijks met Tinie is gebeurd.”

“Laat me erdoor,” gilde Kiki.

Tien minuten later zaten Marieke en Robin met Tinies kleindochter in Mandy’s voormalige kantoortje, een kamer die duidelijk als opslag werd gebruikt. Kiki veegde haar tranen met een papieren zakdoekje weg en nipte voortdurend aan het koude water dat Mandy haar had voorgezet.

Kiki kon er niet bij dat haar opa er niet meer was. Vanmiddag zou ze hem juist gaan helpen met het inrichten van zijn kamer.

“Waarom is er zo veel politie?” vroeg ze voor de derde keer en Marieke vertelde geduldig over de reden van hun aanwezigheid.

Kiki barstte weer in snikken uit. “Mijn opa deed niemand kwaad.”

“We moeten erachter komen wat er met hem is gebeurd. Daarom wordt je op onderzoek om te zien waaraan hij is overleden.”

Kiki knikte, haalde diep adem en bedwong nieuwe tranen. Haar gezicht was rood en haar lichte make-up was uitgelopen, waardoor grillige lijntjes haar wangen ontsierden. Ze zei dat ze begreep waarom ze niet verder mocht. Maar toch, dat opa Tinie dood was voelde nog altijd onwerkelijk. Eigenlijk geloofde ze het nog steeds niet.

“Waarschijnlijk is het gewoon een ongeluk,” zei Robin.

Kiki veegde een lok uit haar gezicht. Zojuist was ze te veel van slag geweest om haar moeder te waarschuwen. Nu voelde ze zich er wel toe in staat. Ze stond op, bood haar excuses aan voor haar emotionele gedrag en zei dat ze nodig moest bellen.